

De prins van
Toorn

Kerri Maniscalco

De prins van Toorn

Vertaald door Anne-Marieke Buijs

Eerste druk 2023

ISBN 978-90-225-9760-6

ISBN 978-94-023-1997-2 (e-book)

NUR 334

Oorspronkelijke titel: *Kingdom of the Wicked*

Omslagontwerp: James Patterson Presents, bewerkt door DPS Design & Prepress Studio

Auteursfoto: © Kelli Maniscalco @ Dogwood Lane

Zetwerk: Pier Post

Illustratie kaart: © Salome Totladze

Kaart schutbladen: © Virginia Allyn

Achter de schermen bij Kerri: afkomstig uit de Barnes and Nobles Collectors edition

© 2020 Kerri Maniscalco

© 2023 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor mijn grootmoeder Victoria Marie Nucci en mijn tante
Caroline Nucci.*

*Voor mijn betovergrootouders, die van Sciacca op Sicilië naar
Amerika zijn geëmigreerd. Hun restaurant was de inspiratie voor zo
veel van dit verhaal.*

*Dit mag dan fantasie zijn, maar de liefde van en voor familie die
tussen deze bladzijdes terug te vinden is, is bijzonder echt.*

*Flectere si nequeo superos,
Acheronta movebo.*

Als ik de hemelgoden niet van hun plannen kan afbrengen,
zal ik de onderwereld in beroering brengen.

Vergilius, *Aeneis*

Proloog

Buiten liet de bries de houten windgong waarschuwend kleperen. In de verte sloegen de golven tegen de kust. Het uitzinnige gefluister van water werd luider, alsof de zee een tovenaars was die geweld opriep. Op deze dag, en dat was nu al bijna tien jaar zo, volgde de storm hetzelfde patroon. Hierna zou de donder sneller arriveren dan het getij, terwijl bliksem in knetterende elektrische schichten door een genadeloze hemel schoot. De duivel eiste genoegdoening. Een bloedoffer voor gestolen macht.

Het was niet de eerste keer dat hij door heksen zou worden vervloekt en het zou ook niet de laatste keer zijn.

Vanuit haar schommelstoel bij het vuur hield Nonna Maria de tweeling in de gaten die beschermende spreuken zong die zij hun had geleerd, ieder met een *cornicello* stevig in het vuistje geklemd. Ze zette de jankende windstoten uit haar gedachten en luisterde aandachtig naar de woorden die Vittoria en Emilia tegen de hoornvormige amuletten fluisterden, het identieke donkere hoofd in concentratie gebogen.

‘Bij aarde, maan en steen, zegen deze haard, zegen dit huis.’

Het was de aanvang van hun achtste levensjaar en Nonna probeerde zich niet druk te maken over hoe snel ze opgroeiden. Ze trok haar omslagdoek strakker om zich heen toen het haar niet lukte de kou op afstand te houden in de kleine keuken. Dat had weinig te maken met de temperatuur buiten. Hoezeer ze het ook probeerde te negeren, zwavel drong door de barsten naar binnen, samen met de bekende geur van plumeria en sinaasappel. Ze droeg haar grijze haar

opgestoken, maar de kleine haartjes bij haar nek gingen overeind staan. Als haar eigen menselijke grootmoeder nog had geleefd, zou ze het een voorbode hebben genoemd en de avond op haar knieën in de kathedraal hebben doorgebracht, haar rozenkrans in haar handen, biddend tot de heiligen.

De duivel of een van zijn verdorven broers was op jacht.

Een splintertje bezorgdheid gleed zo vlug en moeiteloos als een van haar schilmesjes tot in Nonna's hart. Het was lang geleden sinds de Malvagi waren waargenomen. Bijna niemand had het nog over de Verdorvenen, behalve in verhalen die werden verteld om kinderen zo bang te maken dat ze de hele nacht in bed zouden blijven.

Nu lachten volwassenen om de oude volksverhalen, waarbij de zeven regerende prinses van Hel nagenoeg werden vergeten. Nonna Maria zou hen nooit vergeten. Hun legendes waren in haar geheugen gegrift en hadden haar met zielsdiepe angst gebrandmerkt. Het gebied tussen haar schouders tintelde alsof ze hun nachtzwarte ogen op haar hadden gericht, haar vanuit de schaduw in de gaten hielden. Het was slechts een kwestie van tijd voor ze haar kwamen opzoeken.

Of misschien was het al zover. Je kon niet ongestraft van de duivel stelen.

Ze richtte haar aandacht opnieuw op de tweeling. Ze straalden vanavond net als de Tyrreense Zee een rusteloosheid uit. Een die wees op naderende problemen waar niemand zich nu nog van bewust was. Vittoria sprak haar spreuken te snel uit en Emilia struikelde over haar woorden in een poging haar zusje bij te houden.

Een twijgje knapte in het vuur, direct gevolgd door een ander. Het geluid klonk als wensbotjes die boven hun spreukenboeken werden gebroken, op zichzelf al een waarschuwing. Nonna greep de leuningen van haar schommelstoel beet. Haar knokkels kregen dezelfde kleur als de geblancheerde amandelen die op het aanrecht lagen.

'*Calmati!* Niet zo snel, Vittoria,' sprak ze vermanend. 'Je moet opnieuw beginnen als je het niet goed doet. Wil je in je eentje in het donker grafaarde verzamelen?'

Tot Nonna's ontzetting keek Vittoria niet zo bang als ze zou moe-

ten zijn. Het kind leek de gedachte om in een woeste storm onder het licht van een volle maan op een begraafplaats rond te dwalen aantrekkelijk te vinden. Ze tuitte haar lippen, maar schudde toen bijna onmerkbaar het hoofd.

Het was echter Emilia die antwoordde, terwijl ze haar zus waar-schuwend aankeek. ‘We zullen voorzichtiger zijn, Nonna.’

Om haar punt kracht bij te zetten hield Emilia het busje wijwater op dat ze bij het klooster hadden gehaald en ze liet een druppel ervan op hun amuletten vallen, waarna het siste. Zilver en goud. Een offer voor balans tussen licht en duisternis. Een geschenk voor wat er al die jaren geleden was gestolen.

Zo boven, zo beneden.

Gerustgesteld keek Nonna toe terwijl ze de spreuk afrondde. Ze was opgelucht toen er witte vonken opstegen uit de vlammen, voordat die weer rood gloeiden. Er was weer een jaar voorbij, weer een overwinning. Ze hadden de duivel opnieuw in de luren gelegd. Uiteindelijk zou er een dag komen dat de spreuken niet zouden werken, maar daar weigerde Nonna voor nu aan te denken. Ze wierp een blik op de vensterbank, tevreden dat de gedroogde schijfjes sinaasappel in nette rijtjes waren klaargelegd.

Takjes lavendel hingen boven de schoorsteenmantel te drogen en het piepkleine stenen eiland was bedekt met zowel bloem als aromatische kruiden die lagen te wachten om tot nette bundeltjes te worden gebonden. Verbena, basilicum, oregano, peterselie en laurierblaadjes. De geuren vermengden zich op aangename wijze. Sommige waren voor hun feestmaal, andere voor hun amuletten. Nu het beschermingsritueel erop zat, zouden ze misschien van hun maaltje kunnen genieten.

Nonna keek op de klok op de schoorsteenmantel. Haar dochter en schoonzoon zouden zo terugkeren van het familierestaurant en goede zin en warmte met zich meebrengen.

Stormen en voorboden of niet, alles zou goed zijn in het huis van de di Carlo’s.

De vlammen bedaarden en Emilia leunde naar achteren, beet op haar nagels. Een onaangename gewoonte die Nonna vast van plan

was te verbreken. Het kind spuugde een stukje nagel uit en wilde het op de vloer gooien.

‘Emilia!’ Nonna’s stem klonk luid in de kleine ruimte.

Het meisje schrok, liet haar hand zakken en keek haar grootmoeder schaapachtig aan.

‘In het vuur! Je weet beter dan dingen rond te laten slingeren voor degenen die *le arti oscure* beoefenen.’

‘Sorry, Nonna,’ mompelde Emilia. Ze kauwde op haar onderlip.

Nonna wachtte de vraag af waarvan ze wist dat die zou komen.

‘Vertelt u ons weer over de zwarte magie?’

‘Of over de Malvagi?’ voegde Vittoria eraan toe, altijd geïnteresseerd in verhalen over de Verdorvenen. Zelfs op avonden dat het verboden was om die namen uit te spreken. ‘Toe?’

‘We mogen het niet hardop over duistere dingen hebben. Zo nodig je problemen uit.’

‘Het zijn maar verhalen, Nonna,’ merkte Emilia stilletjes op.

Was dat maar waar. Nonna Maria tekende met een vingertop een beschermend symbool over haar hart, beëindigde dat met een kus op haar vingertoppen en ademde toen uit.

De tweeling wisselde een triomfantelijke glimlach uit. Het was onmogelijk om de meisjes voor de legendes te behoeden, ook al droomden ze daarna over de zeven prinses van Hel. Nonna vreesde dat ze demonen te veel romantiseerden. Het was beter, zo besloot ze, om hen eraan te herinneren waarom ze op hun hoede moesten zijn voor prachtige, ziellose schepsels.

‘Was je handen en help het deeg uit te rollen. Ik vertel terwijl jullie de *busiate* maken.’

Hun identieke glimlachjes verdreven de kilte die Nonna had gevoeld door de storm en de waarschuwing die die met zich meebracht. De pasta in de vorm van kleine kurkentrekkers geserveerd met tomatenpesto was een van de favoriete gerechten van de meiden. Ze zouden blij verrast zijn als ze de cassata zagen die al klaarstond in de ijskast. Hoewel de cake met zoete ricotta een specialiteit voor Pasen was, wilden de meisjes die graag op hun verjaardag hebben.

Zelfs met al hun voorzorgsmaatregelen wist Nonna niet zeker hoe-

veel zoete momenten hun leven zou kennen en daarom verwende ze de twee vaak. Niet dat ze daar een extra reden voor nodig had. De liefde van een grootmoeder bezat haar eigen soort krachtige magie.

Emilia pakte een vijzel en stamper van de plank en verzamelde met een geconcentreerde uitdrukking op haar gezicht de olijfolie, knoflook, amandelen, basilicum, pecorino en kerstomaten voor de pesto alla Trapanese. Vittoria haalde de vochtige doek van de berg deeg en begon de pasta uit te rollen zoals Nonna haar dat had geleerd. Acht jaar oud en ze wisten de weg al in de keuken. Dat was geen verrassing. Met hun familie en hun restaurant waren ze daar zo goed als opgegroeid. Ze keken haar allebei gefascineerd aan met hun door dikke wimpers omlijste ogen, op hun gezicht een identiek masker van spanning.

‘En? Vertelt u ons nog een verhaal?’ vroeg Vittoria ongeduldig.

Nonna zuchtte. ‘Er zijn zeven demonenprinsen, maar er zijn er slechts vier die de di Carlo’s zouden moeten vrezen: Toorn, Hebzucht, Afgunst en Hoogmoed. De een zal hunkeren naar je bloed. Een ander zal je hart vangen. De volgende zal je ziel stelen en de laatste zal je je leven afnemen.’

‘De Verdorvenen,’ fluisterde Vittoria, haast eerbiedig.

‘De Malvagi zijn demonenprinsen die door de nacht sluipen, op zoek naar zielen die ze voor hun koning, de duivel, kunnen stelen. Vraatzuchtig en onverbiddelijk, tot de dageraad ze verjaagt,’ ging Nonna verder, die langzaam in haar schommelstoel schommelde. Het hout ervan kraakte, wat het geluid van de storm overstemde. Ze knikte naar het aanrecht, om er zeker van te zijn dat ze zich aan hun deel van de afspraak hielden. De meisjes gingen verder.

‘De zeven prinsen zijn zo verdorven door zonde, dat wanneer ze de oversteek maken naar onze wereld, ze het licht niet kunnen verdragen en zodanig vervloekt zijn dat ze alleen in het donker op pad kunnen gaan. Dat was een straf van *La Prima Strega*, vele jaren geleden. Lang voor de mens over de aardbol zwierf.’

‘Waar is de Eerste Heks nu?’ vroeg Emilia. Er klonk een sceptische klank door in haar zachte stem. ‘Waarom heeft niemand haar meer gezien?’

Nonna dacht zorgvuldig na. ‘Daar heeft ze zo haar redenen voor. Die moeten wij respecteren.’

‘Hoe zien de demonenprinsen eruit?’ wilde Vittoria weten, al moest ze dit deel van het verhaal inmiddels vanbuiten kennen.

‘Ze komen menselijk over, maar hun gitzwarte ogen hebben een rode gloed en hun huid is zo hard als steen. Wat je ook doet, je mag nooit met de Verdorvenen praten. Als je ze ziet, verstop je dan. Als je eenmaal de aandacht van een demonenprins hebt getrokken, zal niets hem ervan weerhouden om je op te eisen. Het zijn midnachtelijke wezens, geboren uit duisternis en maanlicht, en hun enige doel is om te vernietigen. Pas goed op je hart. Als ze de kans krijgen rukken ze het uit je borst en doen ze zich te goed aan je bloed terwijl dat stoomt in de nacht.’

Ook al waren het zielloze wezens die toebehoorden aan de duivel en zouden ze de meisjes doden zodra ze hen tegenkwamen, de tweeling was als betoverd door deze duistere en mysterieuze prinsen van de Hel.

De een nog meer dan de ander, zoals het lot dat had bepaald.

‘Maar hoe zullen we het dan weten als we er een ontmoeten?’ vroeg Vittoria. ‘Wat als we hun ogen niet kunnen zien?’

Nonna aarzelde. Ze hadden al zo veel gehoord en als de oude voorspelling klopte, vreesde ze dat hun het ergste nog te wachten stond. ‘Dat weet je gewoon.’

Ondergedompeld in familietraditie had Nonna Maria hun magische manieren aangeleerd om zich voor zowel mensen als de midnachtelijke wezens te verschuilen. Elk jaar verzamelden ze op hun verjaardag kruiden uit de piepkleine tuin achter hun huis en maakten ze beschermende bundeltjes.

Ze droegen amuletten gezegend met wijwater, vers gedolven graf-aarde en schitterende stralen maanlicht. Ze zeiden beschermende woorden op en hadden het bij volle maan nooit over de Malvagi. Het belangrijkste was dat ze altijd hun amulet bij zich droegen.

Emilia's cornicello was van zilver en die van Vittoria van goud. De meisjes mochten die niet bij elkaar brengen want dan zou er iets vreselijks gebeuren. Volgens Nonna zou het zijn alsof je de zon

en de maan dwong om de hemel te delen, waardoor er een eeuwige schemering op aarde zou heersen. Dan zouden de prinsen van de Hel voorgoed aan hun gevangenis van vuur kunnen ontsnappen en moorden en de zielen van de onschuldigen stelen tot de mensenwereld tot as was vergaan... net zoals hun nachtmerrierijk.

Nadat de meiden gretig hun avondeten en cake hadden verorberd, kusten hun mama en papa hen welterusten. De volgende dag zouden ze voor het eerst in de keuken van het drukke familierestaurant meedraaien voor hun eerste echte avonddienst. Emilia en Vittoria waren te enthousiast om te gaan slapen en lagen op hun gedeelde matras te giechelen. Ze lieten hun hoornamuletten als piepkleine feeënzwaardjes naar elkaar toe zwaaien terwijl ze deden alsof ze tegen de Malvagi vochten.

‘Als ik groot ben, wil ik een groene heks zijn,’ zei Emilia later, die in de omhelzing van haar zus lag. ‘Ik zal allerlei kruiden verbouwen en mijn eigen trattoria hebben. Mijn menukaart zal met magie en maanlicht worden samengesteld. Precies zoals Nonna dat doet.’

‘Die van jou zal nog beter zijn.’ Vittoria drukte haar even geruststellend tegen zich aan. ‘Tegen die tijd zal ik koningin zijn en ik zal ervoor zorgen dat je alles hebt wat je hartje begeert.’

Op een nacht besloten ze dapper te zijn. Er was bijna een maand verstreken sinds hun achtste verjaardag en Nonna’s onheilspellende waarschuwing leek een eeuwigheid geleden. Vittoria stak haar amulet vastberaden uit naar haar zus. ‘Hier,’ beval ze, ‘pak aan.’

Emilia aarzelde maar heel even voor ze het gouden hoorntje vastpakte.

Een glinsterend lavendelkleurig licht explodeerde uit hun amuletten. Emilia schrok daar zo van dat ze de ketting van haar zus liet vallen. Vittoria deed die met grote bruine ogen vliegensvlug weer om haar hals waar die thuishoorde, terwijl het fonkelen abrupt vervaagde. Beide meisjes zwegen. Uit angst of uit fascinatie, dat wisten ze niet zeker. Emilia strekte haar vingers in een poging van het tintelende gevoel onder haar huid af te komen. Vittoria keek toe, haar gezicht in schaduw gehuld.

Ergens in de buurt jankte een hellehond naar de maan, al zouden

ze zich er later van overtuigen dat het slechts de wind was geweest die door de nauwe straten van hun wijk had gegierd. Ze vertelden niemand over wat ze hadden gedaan en hadden het nooit over dat vreemde paarszwarte licht.

Niet met elkaar, maar vooral niet met Nonna Maria.

Omdat ze deden alsof het voorval nooit had plaatsgevonden, vertelde Emilia haar zus ook niet dat ze onherroepelijk was veranderd... Vanaf die avond was het zo dat als ze haar cornicello vasthield en zich concentreerde, ze iets zag wat ze *luccicare* zou noemen: een vage schittering of aura om iemand heen.

De enige uitzonderingen waren zichzelf en haar tweelingzus.

Als Vittoria dit nieuwe talent ook bezat, gaf ze dat nooit toe. Het was het eerste van vele geheimen die de tweeling voor elkaar zou verzwijgen. Iets wat dodelijk zou blijken te zijn voor een van hen.

1

Tien jaar later

Nonna Maria vloog door de keuken alsof ze elk druppeltje espresso in ons restaurant had gedronken. Haar stemming was ronduit panisch te noemen. Mijn tweelingzus was te laat voor de avonddienst en onze grootmoeder zag dat als een voorbode van verdoemenis, vooral omdat Vittoria de avond voor een heilige dag op stap was. Godin betere het.

Het feit dat de maan niet alleen vol was, maar ook een ranzige gele kleur had zorgde ervoor dat Nonna het soort waarschuwingen prevelde waardoor mijn vader normaal gesproken de deuren vergrendelde. Gelukkig waren hij en oom Nino in de eetzaal met een ijsskoude fles limoncello om een borreltje voor na het eten in te schenken voor onze gasten. Niemand verliet Zee & Rank zonder van de dessertlikeur te nippen en de pure voldoening en gelukzaligheid te ervaren die volgden op een goede maaltijd.

‘Lach maar, maar het is niet veilig. Demonen sluipen door de straten, op zoek naar zielen die ze kunnen stelen.’ Nonna hakte teentjes knoflook fijn voor de scampi, haar mes vloog over de versleten snijplank. Als ze niet oppaste, zou ze zo nog een vinger kwijtraken. ‘Het is dwaas van je zus om op pad te zijn.’ Ze hield op met hakken en richtte onmiddellijk haar aandacht op de hoornvormige amulet om mijn hals. Er verschenen diepe zorggrimpeltjes bij haar ogen en om haar mond. ‘Heb je gezien of ze haar cornicello droeg, Emilia?’

Ik nam niet de moeite om daarop te reageren. We deden ons amulet nooit af, zelfs niet tijdens het baden. Mijn zus overtrad elke regel, behalve die. Vooral niet na wat er was gebeurd toen we acht waren... Ik deed even mijn ogen dicht en probeerde de herinnering te verdringen. Nonna wist nog steeds niet van de luccicare die ik rond mensen zag als ik mijn amulet vasthield, en hopelijk zou ze daar ook nooit achter komen.

‘Mamma, toe.’ Mijn moeder hief haar blik naar het plafond alsof de hemelgodin misschien een antwoord op haar gebeden zou kunnen sturen in de vorm van een bliksemschicht.

Ik wist niet of die schicht bedoeld was voor Nonna of voor mijn moeder zelf.

‘Laten we de avonddienst afmaken voor we ons zorgen gaan maken om de Verdorvenen. We hebben op het moment dringendere problemen.’ Ze knikte naar de koekenpan. ‘De knoflook brandt zo nog aan.’

Nonna mompelde iets wat verdacht veel klonk als: ‘Net zoals hun zielen in Hel zullen branden als wij ze niet redden, Nicoletta.’

Ik beet op mijn onderlip om niet te glimlachen.

‘Er is iets verschrikkelijk mis, dat voel ik in mijn botten. Ik ga Vittoria zelf zoeken als ze niet snel thuiskomt. De Malvagi zullen haar ziel niet durven stelen als ik erbij ben.’ Nonna sloeg met haar hakmes in één keer de kop van een onschuldige makreel en die viel op de vloer van kalksteen.

Ik zuchtte. We hadden die kunnen gebruiken om visbouillon mee te maken. Nonna raakte nu écht over haar toeren. Zij was degene die ons had geleerd hoe belangrijk het was om elk deel van een dier te gebruiken.

Botten konden echter alleen worden gebruikt voor bouillon, niet om spreuken mee uit te voeren. Dat waren in ieder geval de regels voor ons als di Carlo’s. Le arti oscure waren ten strengste verboden.

Ik pakte de kop van de vis op en legde die in een kom zodat ik die later aan de straatkatten kon geven en verdrong elke gedachte aan de zwarte kunsten.

Ik schonk wat gekoelde wijn in voor Nonna en voegde er wat si-

naasappelschijfjes en gesuikerde schilletjes aan toe om die wat zoeter te maken. Even later bloeiden er druppeltjes condens op het glas op. Het was half juli in Palermo, wat betekende dat het 's nachts benauwd was, zelfs met de ramen open om elk briesje binnen te laten.

Het was nu extra heet in de keuken, al droeg ik mijn lange haar ook gedurende de koudere maanden opgestoken vanwege de hoge temperaturen die werden veroorzaakt door onze eigen ovens.

Zee & Rank, de trattoria van de di Carlo's, was op heel Sicilië bekend vanwege ons schandalig heerlijke eten. Elke avond zaten onze tafeltjes vol hongerige vaste gasten, die allemaal wachtten om van Nonna's recepten te proeven. Laat in de middag ontstonden er ongeacht het weer rijen. Nonna zei dat eenvoudige ingrediënten haar geheim waren, in combinatie met een beetje magie. Beide beweringen waren waar.

'Alstublieft, Nonna.' We hoorden buiten ons huis geen magie te gebruiken, maar ik fluisterde een korte spreuk en maakte gebruik van de druppeltjes condens op het steen om het glas over het aanrecht tot vlak voor haar te laten schuiven.

Ze bleef lang genoeg stilstaan om een slokje te nemen van de zoete rode wijn.

Mijn moeder zei geluidloos een bedankje toen mijn grootmoeder met haar rug naar ons toe stond.

Ik moest grijnzen. Ik had geen idee waarom Nonna vanavond zo van streek was. De afgelopen weken, sinds onze achttiende verjaardag, had mijn tweelingzus vrij veel avonddiensten gemist en ze was lang na zonsondergang binnen komen sluipen, met een rode blos op haar gebruikte wangen en sprankelende donkere ogen. Er was iets anders aan haar. Ik had heel sterk het vermoeden dat het kwam door een zekere jonge marktkoopman.

Domenico Nucci junior.

Ik had in haar dagboek gekeken en had zijn naam in de marge gekrabbeld zien staan voordat ik het uit schuldgevoel terug onder de vloerplank had gelegd waar ze het had verborgen. We deelden nog steeds een kamer op de eerste verdieping van ons volle huisje, dus gelukkig had ze dat niet opgemerkt.

‘Het gaat prima met Vittoria, Nonna.’ Ik gaf haar wat verse peterselie om de garnalen mee te garneren. ‘Ik heb gezegd dat ze aan het flirten is geweest met die jongen van Nucci die *arancini* voor zijn familie verkoopt in de buurt van het kasteel. Hij zal het vanavond druk hebben met de festiviteiten voor de aanvang van het festival. Ik durf te wedden dat ze gefrituurde rijstballetjes uitdeelt aan iedereen die te veel heeft gedronken. Ze hebben iets nodig als tegenhanger voor al die miswijn.’ Ik knipoogde, maar de angst van mijn grootmoeder nam niet af. Ik legde de rest van de peterselie neer en gaf haar een stevige knuffel. ‘Er is geen demon die haar ziel steelt of haar hart opeet, beloofd. Ze kan er elk moment zijn.’

‘Ik hoop dat je op een dag de signalen van de godinnen serieus neemt, *bambina*.’

Misschien, op een dag, maar ik had mijn hele leven verhalen gehoord over demonenprinsen en ik had er nog nooit een ontmoet. Ik maakte me niet bijzonder veel zorgen dat dat nu opeens zou veranderen. Waar de Verdorvenen ook heen waren gegaan, dat leek permanent te zijn. Ik maakte me om hen net zo veel zorgen als om dinosaurussen die opeens na uitgestorven te zijn geweest zouden terugkeren om Palermo over te nemen. Ik liet de *scampi* over aan Nonna en glimlachte terwijl er tussen de geluiden van hakkende messen en roerende lepels door muziek klonk. Dit was mijn favoriete soort symfonie... een waarbij ik me helemaal kon concentreren op de vreugde van het creëren.

Ik snoof de aromatische geur van knoflook en boter op.

Koken was een combinatie van magie en muziek. Het kraken van schelpen, het sissen van pancetta als die de bodem van de pan raakte, het metalige tikken van een garde die langs de binnenkant van een kom schampte, zelfs de ritmische klappen van een hakmes tegen een houten snijplank. Ik hield van elk element van met mijn familie in een keuken zijn. Ik kon me geen perfectere manier voorstellen om een avond door te brengen.

Zee & Rank was mijn toekomst en die beloofde met liefde en licht gevuld te zijn. Vooral als ik eenmaal genoeg geld had gespaard om het gebouw ernaast te kopen en zo ons familiebedrijf uit te breiden.

Ik was aan het experimenteren geweest met nieuwe smaken vanuit heel Italië en wilde op een dag mijn eigen menu samenstellen.

Mijn moeder neuriede terwijl ze marsepein de vorm van vruchtjes gaf. ‘Hij is een aardige jongen, Domenico. Hij zou goed bij Vittoria passen. Zijn moeder is altijd heel aangenaam.’

Nonna stak een met bloem bedekte hand in de lucht en wuifde ermee, alsof het idee van een verloving met een Nucci erger stonk dan de straten van de vismarkt hier vlakbij. ‘Bah! Ze is te jong om zich druk te maken om het huwelijk. Trouwens, hij is niet Siciliaans.’

Mijn moeder en ik schudden allebei het hoofd. Ik had het gevoel dat zijn Toscaanse achtergrond weinig te maken had met Nonna’s afkeuring. Als zij haar zin kreeg, zouden we in ons voorouderlijk huis in ons kleine hoekje van Palermo wonen tot onze botten tot stof vergingen. Nonna geloofde niet dat iemand anders zo goed op ons kon passen als zij dat kon. Vooral een simpele mensjongen. Domenico was niet heksgeboren zoals mijn vader en daarom dacht Nonna niet dat hij ooit helemaal kon worden vertrouwd met ons geheim.

‘Hij is hier geboren. Zijn moeder komt hiervandaan. Ik ben er vrij zeker van dat dat hem tot Siciliaan maakt,’ merkte ik op. ‘Doe niet zo chagrijnig. Dat past niet bij iemand die zo lief is als jij.’

Ze maakte een schamper geluid, negeerde mijn overduidelijke poging om haar te charmeren. Zo koppig als een ezel, zou mijn grootvader hebben gezegd. Ze pakte haar met versieringen bewerkte houten lepel en wees er mijn kant mee op. ‘Sardientjes zijn uit eigen beweging aangespoeld. De meeuwen hebben ze niet aangeraakt. Weet je wat dat betekent? Het betekent dat zij zich niet voor de gek laten houden. De duivel roert in de zee en zij willen niets met zijn gaven te maken hebben.’

‘Mamma.’ Mijn moeder kreunde en zette de amandelpasta neer. ‘Een boot vol kerosine is vannacht op de rotsen geslagen. De olie heeft de vis gedood, niet de duivel.’

Nonna wierp mijn moeder een blik toe die mindere zielen op hun knieën zou hebben gebracht. ‘Jij weet net zo goed als ik dat het een

teken is dat de Malvagi zijn gearriveerd, Nicoletta. Ze zijn gekomen om te innen. Je hebt over de lijken horen vertellen. De timing past bij wat er is voorspeld. Is dat ook toeval?

‘Lijken?’ Mijn stem schoot uit. ‘Waar heb je het over?’

Nonna klemde haar kaken op elkaar. Mijn moeder keek abrupt mijn kant op en vergat opnieuw de marsepein.

Ze wisselden een blik uit, zo diep en veelbetekenend dat de rillingen langs mijn rug liepen.

‘Welke lijken?’ drong ik aan. ‘Wat is er dan voorspeld?’

Het was drukker in het restaurant dan normaal terwijl we ons voorbereidden op de toestroom van mensen die morgen naar het festival zou komen, en ik had in geen dagen naar de roddels geluisterd die op de markt de ronde deden. Ik had niets over lijken gehoord.

Mijn moeder schonk mijn grootmoeder een blik die zei: *Jij bent hiermee begonnen, nu mag je het ook afmaken.* Ze ging verder met het maken van de snoepjes.

Nonna ging op een stoel zitten die ze altijd bij het raam liet staan en hield haar wijnglas stevig vast. Een briesje verlichtte de drukkende hitte. Ze sloot haar ogen, alsof ze ervan genoot. Ze zag er uitgeput uit. Wat er ook aan de hand was, het was slecht nieuws.

‘Nonna? Toe, wat is er gebeurd?’

‘Vorige week zijn er twee meisjes vermoord. Een in Sciacca en een hier, in Palermo.’

Sciacca, een havenstadje bij de Middellandse Zee, lag bijna pal ten zuiden van ons. Het was een juweeltje op een eiland gevuld met visuele schatten. Ik kon me niet voorstellen dat daar een moord zou worden gepleegd. Wat belachelijk was, aangezien de dood geen onderscheid maakte tussen paradijs en hel.

‘Dat is vreselijk.’ Ik legde mijn mes neer. Mijn hart klopte in mijn keel terwijl ik naar mijn grootmoeder keek. ‘Waren het... mensen?’

Nonna’s droevige blik was antwoord genoeg. *Streghe.* Ik slikte hard. Geen wonder dat ze het steeds over de terugkeer van de Verdorvenen had. Ze stelde zich een van ons voor, afdankt op straat, onze ziel gekweld door demonen in de Hel terwijl ons bloed tussen

de barsten in het steen door sijpelde om zo de magie van de aarde aan te vullen. Ik huiverde, ondanks het laagje zweet op mijn voorhoofd. Wat hadden die moorden te betekenen?

Nonna verweet me vaak dat ik te sceptisch was, maar ik was er nog steeds niet van overtuigd dat het de schuld van de Malvagi was. Volgens oude legendes werden de Verdorvenen gestuurd om overeenkomsten te sluiten en zieltjes te winnen voor de duivel, niet om te doden, en ze waren zeker in geen honderd jaar in onze wereld waargenomen.

Mensen vermoordden elkaar echter zo vaak en ze vielen ons zeker aan wanneer ze ook maar een vermoeden koesterden over wat wij waren. Vorige week hadden geruchten over een nieuwe bende *strega*-jagers ons bereikt, maar we hadden daar nog geen bewijs van gezien. Maar nu... als er heksen werden vermoord, dan was ik eerder geneigd te geloven dat menselijke fanaten daar schuldig aan waren. Dat betekende dat we nog voorzichtiger moesten zijn om niet te worden ontdekt. We mochten geen eenvoudige spreuken doen waar iemand ons kon zien. Ik was meestal extreem voorzichtig, maar mijn zus niet. Haar favoriete manier van verbergen was zich helemaal niet verbergen.

Misschien had Nonna gelijk als ze zich zorgen maakte.

‘Wat bedoelde je dat de Malvagi komen innen?’ vroeg ik. ‘Of met dat het voorspeld is?’

Nonna was zo te zien niet blij met de kant die mijn verhoor opging, maar zag de vastberaden blik in mijn ogen en wist dat ik vragen zou blijven stellen. Ze zuchtte. ‘Er doen verhalen de ronde dat de Verdorvenen vanaf nu om de paar weken naar Sicilië zullen komen om iets te zoeken wat van de duivel is gestolen.’

Dit was een nieuwe legende. ‘Wat was er dan gestolen?’

Mijn moeder keek even op, maar ging toen weer verder met het vormgeven van de marsepein.

Nonna nam behoedzaam een slokje wijn, staarde in de vloeistof alsof ze de toekomst kon lezen in de pulp die op het oppervlak dreef. ‘Een bloedschuld.’

Ik trok mijn wenkbrauwen op. Dat klonk helemaal niet onheil-

spellend. Voor ik haar verdere vragen kon stellen, klopte er iemand op de zijdeur waardoor we voorraden binnenbrachten. Boven het geroezemoes in de kleine eetzaal uit riep mijn vader naar oom Nino dat hij de gasten moest vermaken. Voetstappen bonsden door de gang en de deur ging krakend op een kier open.

‘*Buonasera, signore* di Carlo. Is Emilia er ook?’

Ik herkende de diepe stem en wist wat hij kwam vragen. Er was maar één reden waarom Antonio Vicenzu Bernardo, het allernieuwste lid van de heilige broederschap, me hier ooit bezocht. Het nabijgelegen klooster was erg afhankelijk van donaties en liefdadigheid, dus een of twee keer per maand bereidde ik namens ons familierestaurant het avondmaal voor hen.

Nonna schudde haar hoofd al terwijl ik mijn handen afveegde aan een handdoek en mijn schort op het eiland legde. Ik streek de voorkant van mijn donkere rokken glad en kromp een beetje in elkaar toen ik de bloem op het lijfje van mijn jurk zag. Ik zag eruit als de koningin van as en stonk waarschijnlijk naar knoflook.

Ik onderdrukte een zucht. Achttien en voorgoed verdoemd op romantisch vlak.

‘Emilia... alsjeblijft.’

‘Nonna, er zijn genoeg mensen op straat aan het feestvieren voor het festival morgen. Ik beloof dat ik via de hoofdweg ga, snel wat eten maak en dan neem ik op de terugweg Vittoria mee. We zullen allebei thuis zijn voor je het weet.’

‘Nee.’ Nonna was opgestaan van haar stoel en drong me als een verdwaalde kip terug naar het eiland en de snijplank die ik daar had achtergelaten. ‘Je mag hier niet weggaan, Emilia. Niet vanavond.’ Ze greep met een smekende uitdrukking op haar gezicht haar eigen cornicello vast. ‘Laat iemand anders maar eten doneren. Dadelijk voeg jij je nog bij de doden in dat klooster.’

‘Mamma!’ zei mijn moeder vermanend. ‘Waarom zeg je nu zoiets?’

‘Geen zorgen, Nonna,’ merkte ik op. ‘Ik ben van plan om nog heel lang te leven.’ Ik kuste mijn grootmoeder, griste een deels gevormd stukje marsepein weg van het bord waar mijn moeder op werkte en stak het in mijn mond. Tijdens het kauwen vulde ik een